

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17CoPr/4/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6719202959
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6719202959.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Jozefa Zlochu, ako členov senátu, v spore žalobcu J. X., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v D. F., U. č. XXX, zastúpeného JUDr. Petrom Belicom, advokátom so sídlom v Martine, M. R. Štefánika č. 36, proti žalovanému Slovenská autobusová doprava Zvolen, akciová spoločnosť, IČO: 36054666, so sídlom vo Zvolene, Balkán č. 53, zastúpenému právnym zástupcom Advokátska kancelária GABE-BB, s.r.o., IČO: 36855936, so sídlom v Banskej Bystrici, Profesora Sáru č. 3873/44, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Gabriela Muránska Matušková, PhD., advokátka a konateľka, o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 11Cpr/4/2019-359 zo dňa 02.09.2020, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) **p o t v r d z u j e.**

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania pred súdom prvej inštancie (druhý výrok) **m e n í t a k**, že žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov konania žalovaného pred súdom prvej inštancie.

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalovaného.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (prvý výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % (druhý výrok).

1.2 Z obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 24.06.2019 domáhal určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru a náhrady mzdy za obdobie od 12.06.2019 do dňa právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru; súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním, podľa ktorého bol žalobca zamestnancom žalovaného, pričom pracovný pomer bol dojednaný na dobu neurčitú s tým, že v zmysle pracovnej zmluvy zo dňa 06.03.2006 (v znení dohôd o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 21.02.2007, zo dňa 05.05.2014, zo dňa 30.04.2018 a v znení dohody o nerovnomernom rozvrhnutí pracovného času zo dňa 28.07.2015) pracoval žalobca u žalovaného na pozícii vodiča autobusu; dňa

18.04.2019 skončil žalovaný so žalobcom okamžite pracovný pomer pre porušenie pracovnej disciplíny; podľa právneho posúdenia veci zo strany súdu prvej inštancie nebola žaloba žalobcu dôvodná; súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené všetky zákonné podmienky vyžadované pre platnosť okamžitého skončenia pracovného pomeru v zmysle § 70 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej aj „Zákonník práce“), t.j. okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 18.04.2019 podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce bolo urobené písomne, bol v ňom skutkovo vymedzený dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru so žalobcom so špecifikovaním troch porušení pracovnej disciplíny žalobcu, ktorých sa dopustil svojim konaním v dňoch 02.04.2019, 05.04.2019 a 08.04.2019, tento dôvod bol nezameniteľný s iným dôvodom skončenia pracovného pomeru a bolo v stanovenej lehote (§ 68 ods. 2 Zákonníka práce) doručené žalobcovi; zamestnávateľ prerokoval okamžité skončenie pracovného pomeru so zástupcami zamestnancov dňa 17.04.2019; pokiaľ ide o samotné doručovanie okamžitého skončenia pracovného pomeru súd prvej inštancie mal z predmetnej listiny okamžitého skončenia zo dňa 18.04.2019, ako i zo svedeckých výpovedí Ing. W. R. a J. U. preukázané, že dňom 24.04.2019 nastali účinky doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru vo vzťahu k žalobcovi, keďže týmto dňom žalobca ako zamestnanec odmietol túto písomnosť prevziať, čo svojimi podpismi potvrdili traja zamestnanci žalovaného (Z.. W. R., J. U. a R. J.); k tvrdeniam žalobcu, že bol zo strany žalovaného nútený porušovať dopravné predpisy z dôvodu, že bol povinný plniť pokyny nadriadených súd prvej inštancie uviedol, že zo znenia § 81 písm. a) Zákonníka práce vyplýva, že zamestnanec je povinný plniť len tie pokyny nadriadených, ktoré sú v súlade s právnymi predpismi a naopak zamestnanec je oprávnený i povinný odmietnuť splniť pokyn, ktorý by bol v rozpore so zákonom, či iným právnym predpisom a takéto odmietnutie by v žiadnom prípade nemohlo byť vyhodnotené ako porušenie pracovnej disciplíny zo strany zamestnanca; pokiaľ ide o konanie zo dňa 02.04.2019, zo dňa 05.04.2019 a zo dňa 08.04.2019, ktorého sa mal dopustiť žalobca ako vodič autobusu, súd prvej inštancie dospel k záveru, že z denných záznamov o výkone vodiča a vozidla bolo vo všetkých troch prípadoch preukázané, že vodičom predmetného autobusu EČV: M bol práve žalobca; konanie žalobcu dňa 08.04.2019 mal súd prvej inštancie preukázané záznamom o kontrole spísaného pracovníkmi kontroly dňa 10.04.2019 ako aj z ich svedeckých výpovedí na pojednávaní za súčasného prehratia kamerového záznamu z DVD nosiča, kedy žalobca ako vodič autobusu pri odbočovaní na predmetnú zastávku prešiel z odbočovacieho pruhu do protismeru cez plnú čiaru, čím z jeho strany došlo k porušeniu viacerých základných povinností zamestnanca (§ 81 Zákonníka práce), keď porušil dopravné predpisy vzťahujúce sa na prácu ním vykonávanú, porušil povinnosť chrániť majetok zamestnávateľa pred poškodením a povinnosť nekonat' v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa, keďže v prípade dopravnej nehody by jednoznačne mohlo dôjsť k ohrozeniu zdravia či dokonca života cestujúcich; týmto konaním žalobcu boli porušené aj ďalšie interné predpisy žalovaného, ktoré tvorili súčasť pracovnej zmluvy a s ktorými bol žalobca riadne oboznámený, napríklad článok 5 písm. a) Charakteristiky pracovnej náplne zamestnancov spoločnosti tvoriacej prílohu k pracovnej zmluve so žalobcom, podľa ktorého je vodič povinný dbať predovšetkým na dodržiavanie platných právnych predpisov a dbať na bezpečnú jazdu, neohrozovať životy a zdravie; konanie žalobcu v dňoch 02.04.2019 a 05.04.2019 mal súd prvej inštancie preukázané jednak zo záznamov o kontrole zo dňa 08.04.2019 vo vzťahu ku kontrole vykonanej dňa 05.04.2019, resp. zo záznamu o kontrole zo dňa 04.04.2019 vo vzťahu ku kontrole vykonanej dňa 02.04.2019 ako aj zo svedeckých výpovedí kontrolórov za súčasného prehratia kamerových záznamov na DVD nosiči, z ktorých vyplynulo, že žalobca ako vodič predmetného spoja na danej linke neodbočil z hlavnej cesty na zastávku T. R. Y. v zmysle cestovného poriadku; zo strany žalobcu došlo týmto konaním k porušeniu jeho základných povinností v zmysle § 81 Zákonníka práce a interných právnych predpisov, najmä článku 2 písm. d) predmetnej charakteristiky pracovnej náplne zamestnancov spoločnosti tvoriacej prílohu k pracovnej zmluve, podľa ktorého je vodič povinný svoje povinnosti vykonávať zodpovedne a v požadovanej kvalite s ohľadom na bezpečnosť cestujúcich, podľa vzorového záznamu vykonávať spoje a v celom rozsahu dodržiavať cestovný poriadok; rovnako porušil i článok 5 ods. 5 Prepravného poriadku, v zmysle ktorého má dopravca, ktorý koná v tomto prípade prostredníctvom svojho zamestnanca (vodiča), prepravnú povinnosť voči každému cestujúcemu, ktorý sa chce prepraviť zo zastávky na autobusovej linke, a ktorý je v čase odchodu autobusu podľa cestovného poriadku na zastávke pripravený nastúpiť do autobusu; súd prvej inštancie považoval za právne irelevantné tvrdenie žalobcu, že nebol ako vodič povinný zastaviť na akejkolvek zastávke, pokiaľ tam nestáli žiadni cestujúci, keďže žalobca bol ako vodič povinný dodržiavať platný cestovný poriadok a tento mohol byť z jeho strany dodržaný len v prípade, ak na každej jednej plánovanej zastávke zastavil a ďalej pokračoval podľa časového rozpisu cestovného poriadku; súd prvej inštancie dospel k záveru, že konanie žalobcu, ktorého sa dopustil dňa 02.04.2019, dňa 05.04.2019 a dňa 08.04.2019 ako vodič autobusu predstavuje závažné porušenie pracovnej disciplíny, v dôsledku čoho bola splnená základná podmienka okamžitého

skončenia pracovného pomeru v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce; na záver súd prvej inštancie dodal, že žalobca opakovane počas trvania pracovného pomeru porušoval pracovnú disciplínu rôznym spôsobom, v rôznej intenzite a z vykonaného dokazovania mal preukázané, že niektoré tieto porušenia pracovnej disciplíny boli riešené so žalobcom formou upozornení na porušenie pracovnej disciplíny; zo strany cestujúcej verejnosti boli podávané u žalovaného na žalobcu opakovane sťažnosti na jeho arogantné a drzé správanie vo vzťahu k cestujúcim, ktorými žalovaný vyvrátil tvrdenia žalobcu v podanej žalobe, že si vždy príkladne plnil svoje pracovné povinnosti a nikdy neporušil pracovnú disciplínu; s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu žalobcu o určenie neplatnosti sporného okamžitého skončenia pracovného pomeru zo dňa 18.04.2019 ako nedôvodnú zamietol.

1.3 Súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovení § 59 ods. 1, § 68 ods. 1 a 2, § 70, § 74, § 77, § 71 ods. 2, § 38 ods. 1 a 4, § 81 písm. a), c) a e) Zákonníka práce a § 20 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 30.10.2020, ktoré doručil súdu prvej inštancie dňa 02.11.2020 prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 377-386 spisu) spolu s jeho doplnením dorúčením elektronickej podoby podpísanej zaručeným elektronickým podpisom dňa 03.11.2020 (č.l. 388-397 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu a uplatnil odvolacie dôvody nesplnenia procesných podmienok (§ 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); vyjadril názor, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozsudku nevysporiadal takmer so žiadnou z jeho námietok; súd prvej inštancie dostatočne nevysvetlil ako posúdil skutkové a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, ako ich vyhodnotil a nedostatočne vysvetlil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy; doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi nebolo v konaní hodnoverne preukázané, keď ani zamestnanci žalovaného nedosvedčili, že by presne túto listinu žalovaný čítal pred jej odmietnutím a sami nepoznali ani jej obsah; žalobcovi ju nikto nečítal a bez tejto listiny stráca hodnotenie súdu prvej inštancie akúkoľvek relevanciu a výpovednú hodnotu; zo žiadneho dôkazu (výpovede svedkov, kamerový záznam, listina) nevyplynulo, že práve žalobca viedol predmetný autobus v predmetné dni (02.04.2019, 05.04.2019 a 08.04.2019); ani kontrolóri H. S. a N. T. žalobcu nevideli a totožnosť žalobcu nebola zistená ani z prehratých kamerových záznamov; kontrolóri nevedeli na pojednávaní vysvetliť skutočnosti, ktoré boli uvedené v záznamoch o kontrole; súd prvej inštancie v rozpore s ustálenou súdnou praxou nezdôvodnil, prečo je takéto konanie závažným porušením pracovnej disciplíny spôsobujúce okamžité skončenie pracovného pomeru; okolnosti predchádzajúce spornému okamžitému skončeniu pracovného pomeru neboli okrem účelovo predložených listín zo strany žalovaného v konaní nijak skúmané; k sťažnostiam verejnosti doloženým do súdneho spisu žalobca uviedol, že tieto sú len dohady súdu prvej inštancie, ktoré nevychádzajú zo žiadnej dokazovanej skutočnosti; súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie vyžiadanim si tachografovej karty, hoci vykonanie tohto dôkazu by preukázalo dlhodobý diskriminačný postup žalovaného voči žalobcovi majúci vplyv na motiváciu žalovaného nájsť akýkoľvek formálny dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru; taktiež súd prvej inštancie upustil od vykonania dôkazu výsluchom svedka R. J., keď vyhodnotil, že vykonanie tohto dôkazu by bolo nadbytočné; napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie trpí nedostatkom riadneho a presvedčivého odôvodnenia rozhodnutia, čím je porušené právo strany na spravodlivé súdne konanie a rozsudok súdu prvej inštancie je arbitrárny; súd prvej inštancie „nesplnil svoju zákonnú povinnosť sa vysporiadať s dôvodnosťou žaloby ohľadom každého tvrdenia žalobcu a dôkazov ku každému tvrdeniu žalobcu“; uvedeným postupom

súdu prvej inštancie došlo k nepreskúmateľnosti rozhodnutia, čo napĺňa znaky odňatia možnosti konať pred súdom; na podporu svojej argumentácie poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky zaoberajúce sa riadnym odôvodnením súdnych rozhodnutí; súd prvej inštancie žalobcu vôbec nevypočul, hoci žalobca bol prítomný na všetkých pojednávaniach a sám navrhoval byť vypočutý; žalobca si viac ako 13 rokov riadne plnil pracovné povinnosti a nikdy neporušil pracovnú disciplínu; žalobca s okamžitým skončením pracovného pomeru podľa § 68 ods. 2 Zákonníka práce nesúhlasí a nepovažuje ho za platné; všetky žalovaným tvrdené skutočnosti z dní 02.04.2019, 05.04.2019 a 08.04.2019 sa nestali tak, ako ich žalovaný v konaní popísal; takéto (vymyslené) skutočnosti v zmysle ustálenej súdnej praxe nenapĺňajú charakter závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce ako základnej podmienky na naplnenie okamžitého skončenia pracovného pomeru; za hodnovernú považoval žalobca len svedeckú výpoveď Z. G. K.; k svedeckým výpovediam J. U. a Z. W. R. uviedol, že svedkovia ako zamestnanci žalovaného nemôžu byť nikdy hodnoverní, nakoľko sú v pracovnom pomere so žalovaným; na obsah ich výpovede má jednoznačný vplyv ich pracovnoprávny vzťah so žalovaným; údajné sťažnosti na nedodržanie cestovného poriadku a nezastavovanie autobusu sú vymyslené pod zámienkou kontroly zastavovania žalobcu; k odbočeniu žalobcu cez plnú čiaru do protismeru žalobca uviedol, že žalovaný núti vodičov prekračovať plnú čiaru a vchádzať do protismeru na viacerých miestach; keby listina zo dňa 18.04.2019 bola tou listinou, ktorou sa žalovaný snažil okamžite skončiť pracovný pomer, tak jej obsah v zmysle ustálenej súdnej praxe neobstojí, nakoľko nezastavenie na zastávke nie je tak závažného charakteru, aby mohla byť vyhodnotená ako závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktorého následkom by bolo okamžité skončenie pracovného pomeru; vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobe žalobcu vyhovel, resp. aby rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 10.11.2020 (č.l. 420-422 spisu) k odvolaniu žalobcu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že žalobcovi uplynula odvolacia lehota dňa 02.11.2020, pričom žalobca odosielal odvolanie súdu prvej inštancie až dňa 03.11.2020 po uplynutí odvolacej lehoty, preto navrhol odmietnutie odvolania žalobcu ako podaného oneskorene; k veci samej uviedol, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav z vykonaného dokazovania a na tento aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu, z ktorého vyvodil správny záver; súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal aj s námietkou doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcovi a vysvetlil, že k účinnému doručeniu okamžitého skončenia pracovného pomeru došlo z dôvodu, že žalobca odmietol takto doručované okamžité skončenie pracovného pomeru prevziať, ktorú skutočnosť potvrdili aj svedkovia pri doručovaní svojimi podpismi na okamžitom skončení pracovného pomeru, ako aj svedkovia vypočutí na pojednávaní; zo žiadneho právneho predpisu nevyplýva povinnosť pre zamestnávateľa čítať obsah doručovanej listiny; z denných záznamov o výkone vodiča a vozidla týkajúceho sa autobusu EČV: M zo dňa 02.04.2019, 05.04.2019 a 08.04.2019, ktoré obsahujú podpis samotného žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca bol šoférom autobusu dňa 02.04.2019, 05.04.2019 a 08.04.2019; žalobca uvedené listiny ani ich obsah v priebehu konania žiadnym spôsobom nespochybnil; súd prvej inštancie pri posudzovaní závažnosti porušenia pracovnej disciplíny prihliadal tak na osobu zamestnanca, na funkciu, ktorú zastáva, na jeho doterajší postoj k plneniu pracovných úloh, na mieru zavinenia a v neposlednom rade i na možné dôsledky porušenia pracovnej disciplíny; súd prvej inštancie výslovne zdôraznil, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu právnych (dopravných) predpisov vzťahujúcich sa na prácu ním vykonávanú, pričom v prípade dopravnej nehody by jednoznačne mohlo dôjsť k ohrozeniu zdravia, či dokonca života cestujúcich; žalovaný považoval za správny aj postup súdu prvej inštancie, ktorý nevykonal dokazovanie tachografovou kartou vodiča, ktorý dôkaz objektívne nebol spôsobilý priviesť preukázanie žalobcom tvrdenej skutočnosti, že žalobca mal zakázaný vstup do administratívnej budovy a správne upustil od výsluchu svedka R. J. z dôvodu, že by išlo o nadbytočný dôkaz; žalovaný nepovažoval za správny ani názor žalobcu, že je povinnosťou súdu vysporiadať sa s dôvodnosťou žaloby ohľadom každého tvrdenia žalobcu a dôkazov ku každému tvrdeniu žalobcu, keďže nie je povinnosťou súdu dať odpoveď na všetky nastolené otázky, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam; žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil; v dopĺňujúcom vyjadrení zo dňa 16.11.2020 (č.l. 431-432 spisu) žalovaný žiadal odmietnuť odvolanie žalobcu ako oneskorene podané v zmysle § 386 písm. a) C.s.p.

2.3 Žalobca v odvolacej replike zo dňa 27.11.2020 (č.l. 455-457 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že niet dôvodu na odmietnutie odvolania ako oneskorene podaného; žalobca postupoval v súlade s § 125 ods. 1 a 2 C.s.p. a § 121 ods. 5 C.s.p. a odvolanie podal elektronickou poštou

dňa 02.11.2020, následne zaslal podanie aj cez dátovú schránku s autorizáciou a elektronickou poštou s autorizáciou; poukázal tiež na prekážky na strane právneho zástupcu žalobcu predlžujúce lehotu na podanie odvolania až o 17 dní, ktorými bola skutočnosť, že právny zástupca sa musel celodenne starať o dcéru, ktorá mala prerušenú výučbu v materskej škole a skutočnosť, že sa stretol so svojou matkou, ktorá bola dňa 19.10.2020 pozitívne testovaná na Covid-19; uviedol, že sa pridrižiava tvrdení a dôkazov označených v odvolaní a v plnom rozsahu na ne odkazuje, pričom opätovne zopakoval svoju argumentáciu uvedenú už v odvolaní.

2.4 Žalovaný v odvolacej duplike zo dňa 15.01.2021 (č.l. 489-490 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedol, že návrh na odpustenie zmeškania lehoty bol podaný dňa 27.11.2020, t.j. po uplynutí pätnásťdňovej zákonnej lehoty v zmysle § 122 C.s.p. (nakoľko prekážka na strane právneho zástupcu odpadla dňa 03.11.2021 a lehota 15 dní uplynula dňa 18.11.2021), čo predstavuje dôvod pre zamietnutie návrhu žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania; zároveň ak odvolací súd návrh žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zamietne, má žalovaný za to, že odvolanie bolo podané po uplynutí zákonnej lehoty a malo by byť odmietnuté ako oneskorene podané.

2.5 Odvolaciu dupliku žalovaného doručil odvolací súd právnenému zástupcovi žalobcu dňa 03.03.2021 na vedomie prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 500 spisu).

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.)

3.1 V prejednávanom spore nevykonal odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby (prvý výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.3 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.4 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.5 Odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a v tejto súvislosti udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby žalobcu (skutkové zistenia vrátane právneho posúdenia), v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 2 C.s.p. na tieto v celom rozsahu poukazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody žalobcu odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.6.1 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

4.6.2 Odvolacia námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodná; Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016 neprevzal vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníka konania konať pred súdom; za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.06.2016 dospela súdna prax k záveru, že „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku“ (pozri stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijaté na jeho rokovaní dňa 03.12.2015 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 pod publikačným č. R 2/2016); z uvedeného stanoviska pre účely odvolacieho konania vyplýva záver, že k odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom v dôsledku nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie s dôsledkom vzniku povinnosti odvolacieho súdu zrušiť takéto rozhodnutie podľa § 221 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku mohlo dôjsť len výnimočne v prípadoch, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahovalo zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, t.j. v prípadoch, keď z rozhodnutia súdu prvej inštancie nebolo možné vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol; preskúmaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a odvolania žalobcu dospeť odvolací súd k názoru, že súd prvej inštancie v prejednávanom spore nezaťažil svoje konanie vytýkanou vadou; z odôvodnenia napadnutého rozsudku sú zrejmé skutkové a právne závery súdu prvej inštancie podstatné pre rozhodnutie sporu; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie obsahuje dostatočné vysvetlenie dôvodov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie; odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je konkrétne a zrozumiteľné, preto neporušuje podľa názoru odvolacieho súdu právo žalobcu na spravodlivý proces; napokon žalobca v odvolaní so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdu prvej inštancie nesúhlasí a vznáša voči nim námietky; ak by napadnuté rozhodnutie tieto náležitosti neobsahovalo, žalobca by nemohol uplatniť konkrétne odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p.); nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku nemôže byť založená len na nesúhlase žalobcu s napadnutým rozsudkom.

4.6.3 Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani odvolaciu argumentáciu žalobcu, že súd prvej inštancie „nesplnil svoju zákonnú povinnosť vysporiadať sa s dôvodnosťou žaloby ohľadom každého tvrdenia žalobcu a dôkazov ku každému tvrdeniu žalobcu“; Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7Cdo/241/2019 zo dňa 29.09.2020 skonštatoval, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky; z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov; z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne uplatnenými námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie; súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie (bod 4.6.2 odôvodnenia tohto rozhodnutia).

4.6.4 Súd prvej inštancie sa nedopustil ani pochybenia v rámci dokazovania (nevykonaním všetkých navrhnutých dôkazov), čím malo podľa žalobcu dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p.; odvolací súd v prvom rade poukazuje na ustanovenie § 185 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého len súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná; z uvedeného ustanovenia vyplýva, že súd nemusí vykonať všetky stranami sporu navrhnuté dôkazy a výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevylúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať relevantný skutkový poznatok, pretože v opačnom prípade dochádza k porušeniu rovnosti sporových strán a porušeniu práva na spravodlivý proces (porovnaj nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 168/2019 zo dňa 21.11.2019); predmetná zákonom daná možnosť súdu výberu dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je súčasťou princípu voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 ods. 1 C.s.p.); o tom, či súd vykoná alebo nevykoná navrhovaný dôkaz

nevydáva žiadne rozhodnutie, má iba povinnosť v odôvodnení rozhodnutia vo veci samej uviesť, z akého dôvodu navrhovaný dôkaz nevykonal (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/242/2013 zo dňa 31.07.2014); vo všeobecnosti možno uviesť, že v zmysle súdnej praxe „procesnému právu strany navrhovať dôkazy zodpovedá povinnosť súdu nielen o vznesených návrhoch (a dôkazoch) rozhodnúť, ale tiež, pokiaľ im nevyhoví, vo svojom rozhodnutí odôvodniť, z akých dôvodov tak neurobil; nevyhovenie dôkaznému návrhu strany sporu možno založiť len tromi dôvodmi; (1) prvým je argument, podľa ktorého tvrdená skutočnosť, ku ktorej overeniu alebo vyvráteniu je navrhnutý dôkaz, je bez relevantnej súvislosti s predmetom konania; (2) ďalším je argument, podľa ktorého dôkaz neoverí, resp. nevyvráti tvrdenú skutočnosť, čiže vo väzbe na toto tvrdenie nedisponuje vypovedacou potenciou; nakoniec (3) tretím je nadbytočnosť dôkazu, t.j. argument, podľa ktorého určité tvrdenie, ku ktorému overeniu alebo vyvráteniu je dôkaz navrhovaný, bolo už doterajším konaním bez dôvodných pochybností overené alebo vyvrátené; ak tieto dôvody zistené neboli, súd postupuje v rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ktoré garantujú pre stranu sporu ústavné právo na spravodlivý proces, čiže táto dôkazná vada (tzv. opomenuté dôkazy) takmer vždy založí nielen nepreskúmateľnosť vydaného rozhodnutia pre nedostatok dôvodov, ale súčasne tiež jeho protiústavnosť“ (porovnaj napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Cdo/202/2018 zo dňa 29.10.2019); v zmysle vyššie uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie sa nedopustil vady konania nevykonaním (žalobcom) navrhnutého dokazovania a to vyžiadania si tachografovej karty od žalovaného za roky 2017, 2018 až do apríla 2019, ktorým žalobca žiadal, aby bolo preukázané, že mal bezdôvodne zakázaný vstup do administratívnej budovy žalovaného v závode Detva ako aj dokazovanie výsluchom R. J. (navrhnutého žalovaným); súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku konkrétnym (jasným, určitým a zrozumiteľným) spôsobom konštatoval, že k ustáleniu (zisteniu) skutkového stavu došlo na základe vykonaných dôkazov a žalobcom navrhnutý dôkaz, t.j. vyžiadanie si tachografovej karty nebolo potrebné vykonať, nakoľko podľa názoru súdu prvej inštancie bez ohľadu na to, aký by bol výsledok takto vykonaného dôkazu, nemalo by to žiaden vplyv na rozhodnutie vo veci samej s poukazom na predmet sporu; vykonanie dôkazu výsluchom svedka R. J. považoval súd prvej inštancie za nadbytočné, keďže sa jednalo o zamestnanca žalovaného, ktorý bol ako ďalší svedok prítomný pri tom, keď žalobca odmietol prevziať okamžité skončenie pracovného pomeru a k tejto otázke už boli vypočutí aj Z. W. R. a J. U.; aj podľa názoru odvolacieho súdu nemohlo mať nevykonanie uvedených dôkazov vplyv na posúdenie skutkového stavu veci, nakoľko nešlo o dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, keď dokazovanie prostredníctvom tachografovej karty nebolo vo veci podstatné a v prípade výsluchu R. J. by išlo o dôkaz nadbytočný.

4.6.5 Zamestnávateľ môže okamžite skončiť pracovný pomer výnimočne a to iba vtedy, ak zamestnanec porušil závažne pracovnú disciplínu (§ 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce); okamžité skončenie pracovného pomeru musí zamestnávateľ aj zamestnanec urobiť písomne, musia v ňom skutkovo vymedziť jeho dôvod tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, a musia ho v ustanovenej lehote doručiť druhému účastníkovi, inak je neplatné; uvedený dôvod sa nesmie dodatočne meniť (§ 70 Zákonníka práce); okamžité skončenie pracovného pomeru je jednostranným právnym úkonom účastníka pracovného pomeru adresovaným druhému účastníkovi tohto pomeru, ktorý vyvoláva skončenie pracovného pomeru; zákon pre platnosť tohto právneho úkonu predpisuje formálne a obsahové náležitosti; okamžité skončenie pracovného pomeru musí byť písomné, doručené a zamestnávateľ v ňom môže uplatniť iba dôvod, ktorý musí skutkovo vymedziť tak, aby bolo zrejmé, v akých skutkových okolnostiach spočíva dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom; dôvod okamžitého skončenia nie je možné dopĺňať ani dodatočne meniť; odvolací súd má za to, že v prejednávanvej veci okamžité skončenie pracovného pomeru spĺňa formálne náležitosti v zmysle § 70 Zákonníka práce, nakoľko porušenie pracovnej disciplíny je v ňom vymedzené dostatočne konkrétnym a nezameniteľným spôsobom, keď žalovaný špecifikoval dôvody závažného porušenia pracovnej disciplíny, zároveň bolo urobené písomne a bolo v ustanovenej lehote (§ 68 ods. 2 Zákonníka práce) doručené žalobcovi; žalovaný preukázal aj to, že skončenie pracovného pomeru vopred prerokoval so zástupcami zamestnancov (dňa 17.04.2019); odvolací súd konštatuje, že povinnosť dodržiavať pracovnú disciplínu patrí k základným povinnostiam zamestnanca vyplývajúcim z pracovného pomeru (§ 47 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce) a spočíva v plnení povinností stanovených právnymi predpismi (§ 81 Zákonníka práce), pracovnou zmluvou a podobne; Zákonník práce pre účely skončenia pracovného pomeru rozlišuje medzi menej závažným porušením a závažným porušením pracovnej disciplíny; ak má byť porušenie pracovnej disciplíny dôvodom na okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa, musí toto porušenie pracovných povinností zo strany zamestnanca dosahovať s ohľadom na všetky okolnosti taký stupeň

intenzity, že ho objektívne možno označiť za závažné; Zákonník práce pojmy menej závažné porušenie a závažné porušenie pracovnej disciplíny nedefinuje; jedným zo základných hľadísk pri rozhodovaní o postihu za porušenie pracovnej disciplíny je intenzita porušenia pracovnej disciplíny; hodnotenie intenzity porušenia pracovnej disciplíny závisí od konkrétnych okolností a ovplyvňuje ho tak osoba zamestnanca, funkcia, ktorú zastáva, jeho doterajší postoj k plneniu pracovných povinností, spôsob a intenzita porušenia konkrétnych pracovných povinností, ako aj situácia, v ktorej k porušeniu došlo, dôsledky porušenia pre zamestnávateľa, či konanie zamestnanca spôsobilo zamestnávateľovi škodu a podobne; v prejednávanom spore bolo aj podľa odvolacieho súdu vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobca konaním uvedeným v okamžitom skončení pracovného pomeru porušil pracovnú disciplínu, keď v dňoch 02.04.2019 a 05.04.2019 ako vodič autobusu neodbočil z hlavnej cesty na autobusovú zastávku T. R. Y. v zmysle cestovného poriadku a dňa 08.04.2019, keď ako vodič autobusu pri odbočovaní na predmetnú zastávku prešiel z odbočovacieho pruhu do protismeru cez plnú čiaru; pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že súd prvej inštancie nevysvetlil, čo považuje za závažné porušenie pracovnej disciplíny odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 12 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie na str. 23, 24 a 25), kde sa súd prvej inštancie s touto skutočnosťou obsiahlo vysporiadal; súd prvej inštancie vyjadril názor, že zo strany žalobcu došlo k porušeniu viacerých základných povinností zamestnanca v zmysle § 81 Zákonníka práce, k porušeniu dopravných predpisov, k porušeniu jeho povinnosti chrániť majetok zamestnávateľa pred jeho poškodením a nekonať v rozpore s oprávnenými záujmami zamestnávateľa; boli porušené aj interné predpisy žalovaného, ktoré tvorili súčasť pracovnej zmluvy napr. článok 5 písm. a) Charakteristiky pracovnej náplne zamestnancov spoločnosti tvoriacej prílohu k pracovnej zmluve, podľa ktorého je vodič povinný dbať predovšetkým na dodržiavanie platných právnych predpisov a dbať na bezpečnú jazdu, neohrozovať životy a zdravie cestujúcich a ani iných účastníkov cestnej premávky; ďalej článok 2 písm. d) predmetnej charakteristiky pracovnej náplne, podľa ktorého je vodič povinný svoje povinnosti vykonávať zodpovedne a v požadovanej kvalite s ohľadom na bezpečnosť cestujúcich podľa vzorového záznamu vykonávať spoje a v celom rozsahu dodržiavať cestovný poriadok a rovnako tak i článok 5 ods. 5 Prepravného poriadku, v zmysle ktorého má dopravca, ktorý koná v tomto prípade prostredníctvom svojho zamestnanca (vodiča), prepravnú povinnosť voči každému cestujúcemu, ktorý sa chce prepraviť zo zastávky na autobusovej linke, a ktorý je v čase odchodu autobusu podľa cestovného poriadku na zastávke pripravený nastúpiť do autobusu; súd prvej inštancie prihliadol aj k tomu, že žalobca počas trvania pracovného pomeru opakovane porušoval pracovnú disciplínu rôznym spôsobom a v rôznej intenzite, niektoré tieto porušenia pracovnej disciplíny boli riešené so žalobcom ako zamestnancom formou upozornení na porušenie pracovnej disciplíny a zo strany cestujúcej verejnosti boli podávané u žalovaného na žalobcu opakovane sťažnosti na jeho konanie a správanie, ktoré malo byť arogantné a drzé vo vzťahu k cestujúcim; súd prvej inštancie vzal do úvahy aj to, že žalovaný ako prevádzkovateľ autobusovej dopravy je posudzovaný cestujúcou verejnosťou cez jeho zamestnancov (vodičov); vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o tom, že takéto konanie žalobcu (z hľadiska intenzity) napĺňa znaky závažného porušenia pracovnej disciplíny, čo oprávňovalo žalovaného k tomu, aby so žalobcom okamžite skončil pracovný pomer podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce.

4.6.6 Pokiaľ žalobca namietal, že doručenie okamžitého skončenia pracovného pomeru mu nebolo v konaní hodnoverne preukázané, odvolací súd poukazuje na to, že s touto argumentáciou žalobcu sa už obsiahlo vysporiadal súd prvej inštancie (bod 12 odôvodnenia napadnutého rozsudku na str. 20 a 21), keď z podpisov svedkov (Z.. W. R., J. U. a R. J.) na listine „okamžité skončenie pracovného pomeru“ mal preukázané, že žalobca uvedenú listinu odmietol prevziať; táto skutočnosť bola následne podporená aj svedeckými výpoveďami Z.. W. R. a J. U., z ktorých zároveň vyplynulo, že obsah listiny Z.. W. R. v prítomnosti žalobcu aj prečítal; účinky doručenia písomnosti nastanú v prípade, ak adresát (zamestnanec) odmietne doručovanú písomnosť prevziať, t.j. v tomto prípade to bolo dňa 24.04.2019 kedy si žalobca odmietol prevziať listinu „okamžité skončenie pracovného pomeru“, pričom žalovanému už nevyplývala zo zákona ďalšia povinnosť doručovať uvedenú písomnosť žalobcovi (napr. poštou); pokiaľ žalobca namietal skutočnosť, že z kamerových záznamov nie je viditeľné, že bol on šoférom autobusu dňa 02.04.2019, dňa 04.04.2019 a dňa 08. 04. 2019, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie mal preukázané riadenie predmetného vozidla z denných záznamov o výkone vodiča a vozidla týkajúceho sa autobusu EČV: M zo dňa 02.04.2019, zo dňa 05.04.2019 a zo dňa 08.04.2019, ktoré žalobca podpísal; k žalobcom namietanej dôveryhodnosti svedkov J. U. a Z.. W. R. odvolací súd uvádza, že skutočnosť, že svedok je zamestnancom účastníka konania, sama osebe nevedie k záveru, že jeho výpoveď nie je pravdivá (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 2Cdon/1751/1997

zo dňa 09.12.1998 publikovaný aj v Súdnej judikatura ročník 1999 zväzok 2 pod č. 18/99, str. 65); spochybňovať objektivnosť výpovedí svedkov nemožno iba na základe ich pracovnoprávneho vzťahu k žalovanému, bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektivne zadokumentované skutočnosti a dôkazy; v uvedenom prípade boli svedecké výpovede J. U. a Z.. W. R. podporené aj listinou „okamžité skončenie pracovného pomeru“, ktorú svedkovia podpísali dňa 24.04.2019 z dôvodu jej neprevzatia žalobcom; aj podľa záverov súdnej praxe „spochybňovanie objektivnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektivne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania“ (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 276/2014 zo dňa 09.06.2015); na základe uvedeného sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil so súdom prvej inštancie ohľadne splnenia podmienok na zamietnutie žaloby žalobcu ako nedôvodnej.

4.6.7 Vzhľadom na argumentáciu (spor) strán ohľadne včasnosti podaného odvolania žalobcu odvolací súd pre úplnosť dodáva, že odvolanie žalobcu proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie považoval za podané včas; v rámci odvolacieho konania je výlučne odvolací súd je oprávnený posúdiť včasnosť podaného odvolania; o žalobe žalobcu rozhodol súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 11Cpr/4/2019-359 zo dňa 02.09.2020, ktorý doručil právnomu zástupcovi žalobcu dňa 16.10.2020 (č.l. 374 spisu) a právnomu zástupcovi žalovaného dňa 02.10.2020 (č.l. 375 spisu); proti rozsudku podal odvolanie len žalobca; posledný deň zákonnej lehoty na podanie odvolania proti rozsudku pripadol na deň 02.11.2020; zo spisu vyplýva, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podal odvolanie zo dňa 30.10.2020 proti uvedenému rozsudku súdu prvej inštancie najskôr (1) v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu (§ 125 ods. 1 a 2 C.s.p.), t.j. bez elektronickeho podpisu, pričom toto odvolanie bolo odoslané elektronicou poštou dňa 02.11.2020 o 23:58 hod. prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 376 spisu), následne (2) v elektronickej podobe s autorizáciou podľa osobitného predpisu (§ 125 ods. 1 a 2 C.s.p.), t.j. s elektronickým podpisom právneho zástupcu žalobcu, pričom toto odvolanie bolo odoslané elektronicou poštou dňa 03.11.2020 o 00:01 hod. (č.l. 402 spisu) a doručené súdu prvej inštancie dňa 03.11.2020 o 01:08 hod. (č.l. 413 spisu) a nakoniec (3) v elektronickej podobe prostredníctvom ústredného portálu verejnej správy s autorizáciou podľa osobitného predpisu (§ 125 ods. 1 a 2 C.s.p.), pričom toto odvolanie bolo odoslané prostredníctvom portálu dňa 03.11.2020 o 00:04 hod. (č.l. 398 spisu) a doručené súdu prvej inštancie dňa 03.11.2020 o 00:08 hod. (č.l. 399 spisu); vzhľadom na skutočnosť, že posledný deň zákonnej lehoty na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku súdu prvej inštancie pripadol na deň 02.11.2020, bolo pre posúdenie včasnosti podaného odvolania nevyhnutné nepochybne ustáliť okamih doručenia odvolania odoslaného elektronicou poštou dňa 02.11.2020 o 23:58 hod. prostredníctvom elektronickej pošty (č.l. 376 spisu) súdu prvej inštancie; podľa správy oddelenia informatiky krajského súdu bolo uvedené odvolanie zo strany právneho zástupcu žalobcu odoslané na adresu podateľne súdu prvej inštancie dňa 02.11.2020 o 23:57:40 hod. a doručené dňa 01.11.2020 o 23:57:49 hod. (č.l. 511 spisu), t.j. v posledný deň zákonnej lehoty na podanie odvolania (§ 121 ods. 5 C.s.p.), preto ostatné neskôr doručené odvolania predstavujú odstránenie nedostatku formy odvolania podľa § 125 ods. 2 C.s.p.; v rozpore s týmto zistením nie je ani skutočnosť, že v odoslaní odvolania (č.l. 376 spisu) uvedený čas odoslania 02.11.2020 o 23:58 hod., pretože odvolaciemu súdu je z jeho činnosti známe, že pokiaľ systém nie je nastavený na zobrazovanie sekúnd automaticky zaokrúhľuje čas nahor po uplynutí 30 sekúnd (a naopak); podľa názoru odvolacieho súdu nebolo potrebné osobitne rozhodovať o návrhu žalobcu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti napadnutému rozsudku (§ 122 C.s.p.), pretože ho žalobca podal len pre prípad, že odvolací súd posúdi odvolanie ako podané oneskorene (t.j. ako podmienený procesný návrh, ktorý je v zásade neprípustný).

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednávanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie ťažiskovo odôvodnil tým, že v prejednávacom spore neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom porušil jeho právo na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), súd prvej inštancie nevykonan navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.), zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p.) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.); skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci vo vzťahu k nedôvodnosti žaloby však považuje odvolací súd za správne a obsahom uplatnených odvolacích dôvodov sa ich podľa odvolacieho súdu žalobcovi nepodarilo spochybniť; odvolací súd nezistil nedostatok procesných podmienok pre rozhodnutie sporu napadnutým rozsudkom (§ 365 ods. 1 písm. a/ C.s.p.); odvolací súd nezistil ani porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p.) z dôvodu tvrdeného nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, pretože napadnutý rozsudok obsahuje dostatočné vysvetlenie dôvodov rozhodnutia, preto neboli splnené výnimočné podmienky na jeho zrušenie, ktoré prichádza do úvahy len v prípadoch, keď z rozhodnutia nemožno vôbec zistiť dôvody, na základe ktorých súd v konkrétnej veci rozhodol (R 2/2016; bod 4.6.2 odôvodnenia); nakoľko žalobca nešpecifikoval inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ C.s.p.), ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd sa týmto odvolacím dôvodom bližšie nezaoberal; odvolací súd nezistil ani žalobcom tvrdené nedostatky v podobe nevykonania navrhnutých dôkazov (bod 4.6.4 odôvodnenia) potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ C.s.p.), resp. existenciu ďalších prostriedkov procesnej obrany alebo ďalších prostriedkov procesného útoku, ktoré neboli uplatnené (§ 365 ods. 1 písm. g/ C.s.p.), keď tieto žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikoval (nepredložil žiadne ďalšie dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby žalobcu (prvý výrok) podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

8. Odvolací súd na základe podaného odvolania a súčasne ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) preskúmal aj výrok napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (druhý výrok) a dospel k záveru o nevyhnutnosti jeho zmeny podľa § 388 C.s.p., podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zrušenie; súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. správne podľa výsledku konania priznal nárok na náhradu trov konania plne úspešnému žalovanému v rozsahu 100 %; nakoľko však vo výroku o nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie neuložil povinnosť náhrady trov konania, zostal výrok o trovách konania v tejto podobe nevykonateľný; preto bolo podľa názoru odvolacieho súdu nevyhnutné tento výrok z formálnych dôvodov zmeniť a uložiť žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 100 %; z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie do povinnosti ich náhrady (súdna prax ohľadne vykonateľnosti rozhodnutia o nároku na náhradu trov konania je uvedená v bode 9 odôvodnenia); o samotnej výške náhrady trov konania žalobcu pred súdom prvej inštancie rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí; nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %); z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady

(porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

10. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).